

Johan Tahon (Menen, België, 1965) is geen beeldhouwer geworden. Hij is het altijd geweest en zal het ook altijd zijn. Voor hem is beeldhouwen als ademen. Al op jonge leeftijd ontdekte hij dat objecten lichtheid gaven aan de zwaarte van het bestaan. Pijn was zijn motor, maar toch gunde elk van de onder zijn handen ontstane beelden hem een blik op de schoonheid van de wedergeboorte. Tahon was instant verslaafd, ging beeldhouwkunst studeren aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten (KASK) in Gent en was nog geen dertig toen hij de internationale kunstarena betrad. Sindsdien is hij altijd onderweg, om nooit aan te komen. Hij woont en werkt in België en in Zwitserland.

Rusteloos en vol verlangen naar het onzegbare tast Johan Tahon de grenzen af van het grote onbekende. Vertrouwend op zijn materiaal, techniek en vaardigheid gaat hij even onbevreesd als koppig op zoek naar het niets dat tegelijkertijd alles is. Naar een heden dat ook verleden en toekomst is. Naar de stilte die alleszeggend is. De afgelopen decennia blies Tahon leven in een indrukwekkende rij mysterieuze bronzen, gipsen en keramische sculpturen: gekwetste reuzen en ongenaakbare engelen, gekwelde wezens en ingetogen monniken, sensuele naakten en amorfe hybriden. Allemaal – of ze nu in een handpalm passen of tot monumentale hoogte reiken – zweven ze tussen de aarde en de hemel.

Voor Johan Tahon betekent ‘zoeken’ ook telkens weer uit de cocon van de eigen discipline breken. Hij is een gepassioneerd muziek- en literatuurlijfhebber, en omgekeerd weten ook veel schrijvers en muzikanten zich geïnspireerd door zijn werk. Onder hen: de Belgische dichter Peter Verhelst, de allround Amerikaanse kunstenaar Lee Ranaldo (Sonic Youth) en de Duitse zanger Till Lindemann (Rammstein). In de solotentoonstelling *Wir überleben das Licht* in het Bonnenfantenmuseum van Maastricht in 2018 kwamen Tahons grote liefdes samen: zijn beelden eisten hun plek op tussen de collectie middeleeuwse houtsculpturen en werden tegelijkertijd verrijkt met gedichten van Lindemann.

Recent werd ook Tahons keramisch werk solo getoond in het Prinsessehof Museum in Leeuwarden. Momenteel is zijn werk onder andere te zien in Musée Ariana in Genève en zijn er nog bijzondere solotentoonstellingen op til in zowel het MOU in Oudenaarde als het SZU Fine Arts Museum in Shenzhen (China). Tahons beelden zijn al sinds 1994 voortdurend op rondreis. Ze trokken naar *Lustwarande04* in Tilburg, *Ceramix* in Parijs en Sèvres, *Human Condition* in Los Angeles en de Biënnale van Istanbul. Ze maakten stops in onder andere het Gerhard Marcks Haus in Bremen, het Kennedy Center for the Performing Arts in Washington en het Topkapi Paleis in Istanbul. Ze bleven achter in publieke en private collecties zoals die van het S.M.A.K., het M HKA, het Stedelijk Museum van Amsterdam, het Gemeentemuseum van Den Haag, het FMAC in Parijs, het Museo Internazionale delle Ceramiche in Faenza, Museum Kunstpalast in Düsseldorf en het Nederlandse Koningshuis in Den Haag.

Ook in de publieke ruimte streken verschillende monumentale Tahons neer, onder andere in het atrium van het Ministerie van Financiën in Den Haag, het CBS in Heerlen en de Marktkirche in Hannover. Waar Hitler in 1938 de synagoge liet afbranden staat nu een van Tahons belangrijkste sculpturen: *Twins – Zwillinge*, een monument van verontschuldiging en verzoening. Onlangs kreeg ook een ander belangrijk beeld, *Eros - Eroos*, een vaste stek op de Vrije Universiteit van Brussel.

Tahons beelden zijn niet het einde, maar een nieuw begin.

Tekst door Jelle Van Riet